

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Koelner

Protokolant: Katarzyna Bochnacka

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2020 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa: N. M.

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki N. M. kwotę 75.000 (siedemdziesiąt pięć tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 74.700,00 zł od dnia 22 listopada 2017 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 300,00 zł od dnia 28 listopada 2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 9967,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400,00 zł kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 109,85 zł tytułem brakującej części kosztów sądowych.

Sędzia Bartłomiej Koelner

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 29 marca 2019 r. powódka N. M. wystąpiła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z żądaniem zapłaty na jej rzecz kwoty 74.700 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 listopada 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 300 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 listopada 2018 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej o pełnomocnictwa.

W treści uzasadnienia powódka wskazała, że w dniu 9 listopada 2017 r. został uszkodzony należący do niej pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), który objęty był ubezpieczeniem AC u strony pozwanej. Podała, że pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła jej kwotę 64.975,23 zł. Powódka nie zgadzając się z wyliczeniami przedstawionymi przez (...) S.A. z siedzibą w W. zleciła sporządzenie opinii rzeczoznawcy, który określił koszt naprawy pojazdu na kwotę 150.719,81 zł. Pismem z dnia 5 listopada 2018 r. N. M. wezwała więc pozwaną do zapłaty kwoty 85.742,578 zł tytułem dopłaty do odszkodowania w mieniu i kwoty 300 zł tytułem poniesionych kosztów sporządzenia opinii prywatnej. Pozwana wypłaciła powódce w dniu 3 grudnia 2018 r. kwotę 9.779,62 zł, określając wysokość szkody w pojeździe na kwotę 74.774,86 zł. Powódka wyjaśniła, że zapłata wyższej składki za ubezpieczenie i wybór wariantu serwisowego ma na celu zabezpieczenie ubezpieczającego przed koniecznością ponoszenia z własnych środków kosztów naprawy pojazdu w serwisie. Uzależnienie natomiast wypłaty odszkodowania, jego wysokości, od

naprawy pojazdu oraz przedstawienia dokumentu wykazującego taką naprawę jest niedozwolonym postanowieniem umownym.

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 maja 2019 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podała, że odszkodowanie określone na kwotę 74.774,86 zł zostało powódce wypłacone, zatem nie można uznać, iż pozwana nie wykonała obowiązków wynikających z umowy ubezpieczenia AC w sposób ustalony postanowieniami (...). Wskazała, że nie można uznać, iż postanowienie zawarte w §17 ust. 5 (...) naruszało w jakikolwiek sposób interesy powódki i kształtowało jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Zdaniem strony pozwanej, przedstawienie przez powódkę własnej kalkulacji naprawy pojazdu nie ma znaczenia dla istoty sprawy, bowiem podstawą ustalenia odszkodowania są koszty i sposób naprawy ustalone przez warsztat wybrany przez poszkodowanego, pod warunkiem przedstawienia rachunków i faktur. W oparciu o powyższe twierdzenia strona pozwana podniosła, że powódka nadal pozostaje w opóźnieniu w wykonaniu obowiązków umownych, a zatem jej roszczenie jest przedwczesne i jako takie niewymagalne.

Pismem z dnia 4 listopada 2019 r. pozwana oświadczyła, że bezsporna kwota, której może domagać się powódka to kwota 73.859,77 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 8 listopada 2017 r. na 9 listopada 2017 r., w miejscowości G., z samochodu marki A. (...) o nr. rej. (...), należącego do powódki, ukradziono cztery koła i elementy układu hamulcowego. Powódka powzięła w tym zakresie informację w godzinach wczesnoporannych w dniu 9 listopada 2017 r. Niezwłocznie zawiadomiła Komendę Powiatową Policji w G., która wszczęła dochodzenie pod kątem przestępstwa stypizowanego w przepisie art. 278 § 1 k.k., które następnie zostało umorzone wobec niewykrycia sprawcy.

Dowód : dokumenty w aktach szkody nr (...) na płycie CD (k. 67 akt); zeznania świadka T. Ł. na rozprawie w dniu 23 maja 2019 r. (k. 70-72 akt); przesłuchanie powódki na rozprawie w dniu 23 maja 2019 r. (k. 70-72 akt).

Pojazd powódki w chwili zdarzenia objęty był ubezpieczeniem AC u strony pozwanej. Zgodnie z informacjami zawartymi w polisie ubezpieczeń komunikacyjnych nr (...) wariantem ustalania kosztów naprawy wybranym przez powódkę był wariant serwisowy.

okoliczność bezsporna.

Do zawartej umowy miały zastosowanie ogólne warunki ubezpieczeń komunikacyjnych ustalone uchwałą Zarządu (...) Spółki Akcyjnej nr (...) z dnia 15 maja 2017 r.

Zgodnie z § 17 ust. 1 (...), z zastrzeżeniem ust. 2, koszty naprawy pojazdu ustalane są na podstawie następujących cen części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany – w wariantcie serwisowym- cen części oryginalnych.

Zgodnie zaś z § 17 ust. 3 (...), z zastrzeżeniem ust. 4-6, wysokość odszkodowania ustala się z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 1 i ust. 2 oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub(...), z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- 2) stawki za roboczogodzinę określonej przez (...) S.A.:
 - a) w wariantcie serwisowym i optymalnym- w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu,

b) w wariantcie partnerskim – dla warsztatu partnerskiego, w którym dokonywana jest naprawa,

3) cen części zamiennych ustalonych stosownie do ust. 1 i ust. 2,

4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub (...).

(...) SA ustala odszkodowanie w sposób przewidziany w niniejszym ustępie pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów.

W razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT, (...) weryfikuje koszty wynikające z tych rachunków lub faktur pod kątem ich zgodności z zasadami określonymi w ust. 3 (§ 17 ust. 4 (...)).

W razie nieprzedstawienia rachunków lub faktur VAT, o których mowa w ust. 3, (...) wypłaca bezsporną część odszkodowania ustaloną na podstawie wyceny (...) sporządzonej w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub (...), z zastosowaniem:

1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu;

2) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego lub osoby, o której mowa w § 3 pkt 35 lit. a;

3) cen części zamiennych zawartych w systemie A., E. lub (...), ustalonych w wariantcie optymalnym;

4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub (...).

Dokonanie wyceny w sposób przewidziany w niniejszym ustępie nie pozbawia ubezpieczonego możliwości ustalenia wysokości odszkodowania na zasadach określonych w ust. 3, po przedłożeniu rachunków lub faktur VAT, o których mowa w ust. 3 (§ 17 ust. 5 (...)).

Dowód: Ogólne warunki ubezpieczeń komunikacyjnych (...) ustalone uchwałą Zarządu (...) Spółki Akcyjnej nr (...) z dnia 15 maja 2017 r. (k. 18-33v.).

Powódka zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi w dniu 14 listopada 2017 r.

Dowód: dokumenty w aktach szkody na płycie CD (k. 67 akt).

W dniu 21 listopada 2017 r. pozwana sporządziła kalkulację kosztów naprawy, która określała koszt naprawy pojazdu marki A. (...), nr rej. (...) na kwotę 64.975,23 zł. Pozwana w ramach przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódce wyżej wskazaną kwotę.

Dowód: kalkulacja kosztów naprawy pojazdu z dnia 21 listopada 2017 r. (k. 34-38 akt).

Powódka zleciła rzeczoznawcy wydanie opinii w zakresie prawidłowości dokonanych przez pozwaną wyliczeń. Zgodnie z opinią techniczną nr C-C/569/18 z dnia 25 sierpnia 2018 r. koszt częściowej naprawy pojazdu marki A. (...) (nr rej. (...)) uwzględniający jedynie wymianę kół wynosi 150.719,81 zł brutto.

Koszt sporządzenia ww. opinii technicznej wyniósł 300 zł.

Dowód: opinia techniczna nr (...)z dnia 25 sierpnia 2018 r. (k. 39-43 akt); rachunek nr (...) z dnia 25 sierpnia 2018 r. (k. 48 akt).

Pismem z dnia 5 listopada 2018 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 85.742,58 zł tytułem dopłaty do odszkodowania w mieniu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia

22 listopada 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 300 zł tytułem odszkodowania poniesionych kosztów sporządzenia prywatnej opinii.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 5 listopada 2018 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 44-46 akt).

Pismem z dnia 3 grudnia 2018 r. pozwana wskazana, iż przekazała do wypłaty pozwanej kwotę 9.799,62 zł tytułem dalszej kwoty odszkodowania.

Dowód: decyzja pozwanej z dnia 3 grudnia 2018 r. (k. 47 akt).

Koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) niezbędny do przywrócenia jego stanu sprzed szkody według programu A. wynoszą w wariantcie optymalnym (części dostępne Q i P, średnia stawka roboczogodzin- zgodnie z (...) AC) kwotę 73.859,77 zł, natomiast w wariantcie serwisowym (części oryginalne, średnia stawka roboczogodzin – zgodnie z (...) AC) kwotę 150.745,65 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej oraz wyceny wartości pojazdu oraz kalkulacji kosztów naprawy z dnia 23 października 2019 r. (k. 79-92 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.). W każdym przypadku należy ustalać rzeczywistą wartość ubezpieczonej rzeczy i ta wartość wyznaczać powinna należną ubezpieczonemu kwotę odszkodowania, nie może jednak przekroczyć pułapu ustalonej umownie sumy ubezpieczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 12.01.2000, III CKN 515/98, LEX nr 52778). Suma ubezpieczenia nie jest identyczna z wartością ubezpieczeniową. Suma ubezpieczenia jest to kwota pieniężna, na którą zawarto ubezpieczenie. Stanowi ona górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 824 § 1 k.c.) i jest podstawą do obliczenia wysokości składki ubezpieczeniowej. Suma ta nie musi być więc równa wartości ubezpieczeniowej, może być od niej niższa, ale nie powinna jej przewyższać. W razie nastąpienia wypadku ubezpieczeniowego zakład ubezpieczeń jest obowiązany wypłacić odszkodowanie, a nie sumę ubezpieczenia. Odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia majątkowego nie może być wyższe od poniesionej szkody (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, z 17.11.1994 r., I ACr 377/94, Wokanda 1995/8/48).

Bezsporne w sprawie było, że po stronie powódki powstała szkoda. Poza sporem pozostawała również kwestia odpowiedzialności strony pozwanej i wynikający z niej obowiązek naprawienia tej szkody.

Spór sprowadzał się do ustalenia czy należne powódce odszkodowanie winno być wyliczone w oparciu o postanowienia § 17 ust. 5 (...), w tym co do części – jak w wariantcie optymalnym, czy też według cen części oryginalnych, jak domagała się powódka, w związku z wybranym przez nią przy zawarciu umowy ubezpieczenia wariantem serwisowym.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w tym zakresie, Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości pojazdu oraz kalkulacji kosztów naprawy przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu mgr. inż. P. S.. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, ale wyłącznie ich ocena na podstawie fachowej wiedzy i specjalnych wiadomości. Uzasadnienie opinii zostało przez biegłego sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały, biegły fachowo uzasadnił wnioski końcowe. Sąd ocenił poziom wiedzy biegłego, jego podstawy teoretyczne oraz sposób motywowania przyjętego w opinii stanowiska w sposób pozytywny. Sąd podkreśla jednakże, że opinia biegłego nie stanowiła jedynej podstawy orzeczenia. Dopiero całościowa i wszechstronna ocena materiału dowodowego doprowadziła Sąd do uznania, że na stronie pozwanej ciąży obowiązek zapłaty odszkodowania w żądanej przez powódkę wysokości. W swojej opinii biegły sądowy określił wysokość kosztów naprawy według

programu A. w wariantcie serwisowym na kwotę 150.745,65 zł, zaś w wariantcie optymalnym na kwotę 73 859,77 zł. W wariantcie serwisowym zawarty został koszt naprawy przy uwzględnieniu cen rynkowych części oryginalnych oraz średniej stawki roboczogodzin- zgodnie z (...) AC.

W wariantcie optymalnym zawarty natomiast został koszt naprawy przy uwzględnieniu części dostępnych Q i P oraz średniej stawce roboczogodzin – zgodnie z (...) AC. Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłego.

Odnosząc się do samej kwestii odszkodowania należy stwierdzić, że stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W myśl § 2 w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Ubezpieczenie autocasco w tym kontekście kwalifikować należy jako ubezpieczenie majątkowe. Jego celem jest wyrównanie uszczerbku w majątku ubezpieczającego, spowodowanego wypadkami ubezpieczeniowymi przewidzianymi w umowie ubezpieczenia. Przy ubezpieczeniu majątkowym odszkodowanie co do zasady wyrównuje obniżenie wartości rzeczy, a więc stratę poniesioną przez poszkodowanego (*damnum emergens*), i tylko w odniesieniu do przedmiotu ubezpieczenia. Sposób ustalania wartości ubezpieczonego mienia, szkody i wysokości odszkodowania z reguły ustalany jest w ogólnych warunkach ubezpieczenia. Zawierają one zasady szczegółowe, odmienne od ustanawianych w kodeksie cywilnym w zakresie odpowiedzialności nie tylko na podstawie umowy, lecz także z mocy przepisów o czynach niedozwolonych. Wysokości tych zobowiązań nie można z góry ustalić, dlatego też ubezpieczyciel może przejąć te zobowiązania w całości, lub też swoją odpowiedzialność ograniczyć do z góry określonej sumy, tzw. sumy gwarancyjnej, która stanowi górną granicę odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie pozwana wyliczyła wartość należnego powódce odszkodowania, sporządzając kalkulację szkody stosownie do postanowień § 17 ust. 5 (...). Powódka z kolei domagała się rozliczenia szkody przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych, powołując się na wykupiony wariant serwisowy, co w jej ocenie miało stanowić sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) właśnie przy zastosowaniu części oryginalnych. Ponadto powódka podniosła, iż zawarte w § 17 ust. 5 (...) AC postanowienia stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ k.c. i jako takie nie wiążą ubezpieczonego.

Z dokonanych zaś ustaleń stanu faktycznego wynika, że umowa ubezpieczenia została zawarta w wariantcie serwisowym, a nie optymalnym. Postanowienia zawarte w § 17 (...) są w ocenie Sądu sformułowane w sposób niejasny, szczególnie dla konsumenta niebędącego prawnikiem. Niejasne postanowienia umowy należy natomiast wyklądać na korzyść konsumenta (art. 385 § 2 zd. 2 k.c.). Podzielić należy przy tym pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 5 września 2008 r. (CSK 64/08, LEX nr 457853), iż „przy wykładni postanowień ubezpieczenia, w tym ogólnych warunków ubezpieczenia należy uwzględniać cel umowy i interesy ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego”. Celem zawarcia umowy przez ubezpieczonego było uzyskanie odszkodowania w wysokości brutto, przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych, skoro zapłacił on składkę od tak ustalonej wartości i zawarł umowę w wariantcie serwisowym. Skoro powódka umówiła się na wariant serwisowy, to w tym wariantcie, z uwzględnieniem części oryginalnych, winno zostać ustalone odszkodowanie. Po drugie § 17 ust. 5 (...) AC zawiera postanowienie niedozwolone w zakresie, w jakim wyklucza wariant serwisowy do ustalenia wartości części zamiennych tylko z tego względu, że konsument nie przedstawił rachunków czy faktur dokumentujących naprawę auta.

Zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 k.c., kryterium oceny decydującym o uznaniu klauzuli za niedozwoloną jest kształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. W piśmiennictwie oraz judykaturze dominuje pogląd, że klauzula dobrych obyczajów nakazuje dokonać oceny w świetle norm pozaprawnych, przy czym chodzi o normy moralne i obyczajowe, powszechnie akceptowane albo znajdujące szczególne uznanie w określonej sferze działań, na przykład w obrocie profesjonalnym, w określonej branży, w stosunkach z konsumentem itp. W stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerłość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Im powinny odpowiadać

zachowania stron stosunku, także w fazie przedumownej. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, będą uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami. W szczególności kwalifikowane są w ten sposób wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy. Właśnie brak równowagi kontraktowej jest najczęściej wskazywanym przejawem naruszenia dobrych obyczajów drogą zastosowania określonych klauzul umownych (tezy 9 i 10 do art. 385¹ § 1 /w:/Komentarz do Kodeksu cywilnego Adam Olejniczak, publ. elekt. LEX i cytowane tam poglądy). W wyroku

z 3 lutego 2006 r. (I CK 297/05, Wokanda 2006, nr 7-8, s. 18) Sąd Najwyższy stwierdził, że przepis art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. jest odpowiednikiem art. 3 ust. 1 dyrektywy nr 93/13/WE, stanowiącym, że klauzulę umowną, która nie została uzgodniona indywidualnie, należy uznać za niedozwoloną, jeżeli naruszając zasadę dobrej wiary, powoduje istotną i nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków kontraktowych na niekorzyść konsumenta (ang. "a significant imbalance in the parties rights and obligations arising under the contract, to the detriment of the consumer"), przy czym rzeczą sądu jest ocena, czy nierównowaga jest "istotna", czyli "rażąca" w rozumieniu odpowiedniego przepisu prawa polskiego.

Dla uznania klauzuli za niedozwoloną, zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 k.c., poza kształtowaniem praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, musi ona rażąco naruszać jego interesy. Nie jest więc wystarczające ustalenie nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy (sprzeczność z dobrymi obyczajami), lecz konieczne jest stwierdzenie prawnie relewantnego znaczenia tej nierównowagi (rażące naruszenie interesów konsumenta). Przyjmuje się, że postanowienia umowy rażąco naruszają interes konsumenta, jeżeli poważnie, znacząco odbiegają od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. W wyroku z dnia 13 lipca 2005 r. (I CK 832/04, Pr. Bank. 2006, nr 3, s. 8) Sąd Najwyższy stwierdził, że "rażące naruszenie interesów konsumenta" oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym (tezy 10 i 11 Komentarza do Kodeksu cywilnego cyt. wyżej).

W związku z powyższym i wobec faktu, że postanowienia § 17 ust. 5 (...) stanowią niedozwolone postanowienia umowne, nie wiążą one powódki, a należne powódce odszkodowanie winno zostać wyliczone przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych.

W rezultacie strona pozwana niezasadnie dokonała wyceny kosztów naprawy pojazdu, powołując się w tym kontekście na abuzywne zapisy (...).

W związku z tym, że koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powódki marki A. (...) o nr. rej. (...), powstałych w dniu 9 listopada 2017 r. w wariantcie serwisowym wynosi brutto 150.745,65 zł, a strona pozwana wypłaciła już powódce kwotę 74.774,86 zł tytułem odszkodowania, Sąd zasądził kwotę 75.000 zł, z czego 74.700 zł tytułem odszkodowania w związku z uszkodzeniami pojazdu powódki, a kwotę 300 zł z tytułu poniesionych przez powódkę kosztów sporządzenia prywatnej opinii. Sąd zasądził kwotę 75.000 zł zgodnie z żądaniem pozwu, mając na uwadze treść przepisu art. 321 § 1 k.p.c. zgodnie z którym sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

W ocenie Sądu zachodziły podstawy do zasądzenia kosztów prywatnej ekspertyzy, zleconej przez powódkę. Wskazać bowiem należy, że zakład ubezpieczeń dysponował wszystkimi danymi niezbędnymi do oszacowania wysokości należnego świadczenia i przyjęcia wariantu serwisowego. Nie zachodziły zatem żadne przeszkody, aby ubezpieczyciel prawidłowo przyjął wariant serwisowy i wyliczył wysokość odszkodowania, bez konieczności sporządzania dodatkowych wycen. Ponadto, wycena przeprowadzona przez biegłego sądowego wskazuje na to, że powódce przysługiwać powinno odszkodowanie w kwocie nie tylko wyższej niż ustalona przez rzeczoznawcę ubezpieczyciela, ale także w kwocie wyższej jak ta, ustalona w opinii prywatnej. Sąd uznał, że koszt prywatnej ekspertyzy może być w tej sytuacji uwzględniony, bowiem bez zlecenia tej wyceny powódka nie miała możliwości zweryfikowania wyceny ubezpieczyciela, nie dysponując ani wiadomościami specjalnymi, ani też nie mając dostępu do specjalistycznego oprogramowania służącego do kalkulacji szkód w pojazdach. Jak już wcześniej Sąd zauważył,

powódka nie miała też obowiązku przeprowadzić naprawy pojazdu, zatem nie mogła w ten sposób zweryfikować rzeczywistej wartości szkody. Sporządzenie prywatnej wyceny było w zasadzie jedyną powódce dostępną możliwością ustalenia, czy wycena ubezpieczyciela jest poprawna. Obiektywna potrzeba oraz celowość skorzystania z pomocy rzeczoznawcy wynika zdaniami Sądu w czytelny sposób z przebiegu postępowania likwidacyjnego i sądowego. Jakkolwiek zatem istotnie konieczność opłacenia prywatnej wyceny nie wynikała bezpośrednio z uszkodzenia pojazdu, spowodowana była jednak samą postawą ubezpieczyciela, który odmówił powódce wypłaty należnego odszkodowania w wariantcie serwisowym. Niewątpliwie zatem wydatek ten wynikał pośrednio z faktu uszkodzenia pojazdu. W tym przypadku Sąd stwierdził, że sporządzona na zlecenie powódki prywatna opinia pozostaje w związku ze szkodą powstałą na skutek zdarzenia z dnia 9 listopada 2017 r.

Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził - zgodnie z żądaniem pozwu - od kwoty 74.700 zł od dnia 22 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, natomiast od kwoty 300 zł od dnia 28 listopada 2018 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 817 k.c. co do zasady ubezpieczyciel jest obowiązany spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Termin ten może ulec przedłużeniu w wyjątkowych okolicznościach, gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel sporządził kalkulację kosztów naprawy w dniu 21 listopada 2017 r., określając jej wysokość na kwotę 64.975,23 zł. Tym samym stwierdzić należy, że w dniu 22 listopada 2017 r. roszczenie strony pozwanej w kwocie 74.700 zł względem powódki było już wymagalne, albowiem pozwany ubezpieczyciel zbadał wówczas wszystkie istotne okoliczności sprawy i rozpatrzył wniosek powódki o przyznanie jej zadośćuczynienia, uwzględniając go jedynie w części. Natomiast roszczenie o zapłatę kwoty 300 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii stało się wymagalne w dniu 28 listopada 2018 r., biorąc pod uwagę, że powódka w wezwaniu do zapłaty skierowanym do pozwanej wyznaczyła jej termin 14 dni na spełnienie tego świadczenia, a pozwana odebrała ww. wezwanie w dniu 13 listopada 2018 r.

W oparciu o powyższe, należało orzec jak w punkcie I sentencji wyroku.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu był art. 98 § 1 k.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Strona powodowa w niniejszej sprawie poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 9.967 zł, na które składały się: 3.750 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota w wysokości 5.400 zł tytułem kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika, kwota w wysokości 800 zł tytułem zaliczki uiszczonych na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu. Z uwagi na fakt, że pozwana przegrała sprawę w całości, w punkcie II wyroku Sąd zasądził od niej na rzecz strony powodowej kwotę 9.967 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd w punkcie III wyroku nakazał stronie pozwanej, jako przegrywającej proces, uiścić na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 109,85 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, tj. nieuiszczonych kosztów należności biegłego.